

Przesłania Jezusa do siedmiu zborów

Część I: Przegląd lekcji

Tekst przewodni: Ap 3,21

Cel studium: W ubiegłym tygodniu przyjrzelśmy się pierwszemu z przesłań do siedmiu zborów. W tej lekcji przestudiujemy pozostałe sześć przesłań (Ap 2,8—3,22).

Wprowadzenie: Przesłania do siedmiu zborów niosły pocieszenie ludowi Bożemu na przestrzeni wieków. Upewniają nas one, że Bóg jest głęboko zainteresowany działaniem w swoim Kościele. On zna wyzwania stojące przed Jego ludem i jest gotowy służyć radą oraz cennymi obietnicami wszystkim, którzy chcą Go słuchać.

Tematy lekcji: Lekcja i tekst przewodni wprowadzają następujące tematy:

I. Chiastyczna struktura przesłań do siedmiu zborów. Przesłania do siedmiu zborów mają strukturę typową dla hebrajskiego stylu literackiego (zob. szczegóły w komentarzu).

II. Wsparcie w problemach. Przesłania do siedmiu zborów wskazują zarówno duchowy upadek, jak i zwiększenie liczby i wagi obietnic danych poszczególnym zborom.

III. Największy postęp chrześcijaństwa i jego współczesne konsekwencje. Przesłanie do Filadelfii zapowiada czas wielkiego rozwoju misji chrześcijańskiej. Jednak postęp ten obejmował aspekty, które obecnie zepchnęły chrześcijaństwo do defensywy.

IV. Przesłanie do Tiatyry jest inne. Kolejne zbory wskazują na stopniowy duchowy upadek. przejawia się to w przesłaniach do Efezu, Pergamu i Sardes. Ale przesłanie do Tiatyry wyłamuje się z tego wzorca na dwa istotne sposoby.

V. Laodycea i ostatni okres dziejów świata. Dowody w tekście wskazują, że Laodycea oznacza Kościół Boży pod koniec dziejów chrześcijaństwa.

Praktyczne zastosowanie: Pojawienie się postaci Izebel w przesłaniu do Tiatyry zachęca uczniów do zastanowienia się nad rolą czterech kobiet *Apokalipsy Jana*. Adwentyści dnia siódmego powinni rozumieć przesłanie do zboru w Laodycei jako odnoszące się szczególnie do nich.

Część II: Komentarz

Przesłania do siedmiu zborów mają wspólną strukturę podobną w formie do starożytnych listów. (1) Jezus zwraca się do każdego ze zborów nazwą miasta. (2) Następnie przedstawia się każdemu zborowi przy pomocy cech wymienionych w Ap 1. (3) Przedstawia analizę mocnych i słabych stron zboru. (4) Kieruje do zboru radę odpowiednią do wcześniejszej analizy. (5) Wzywa zbor do słuchania głosu Ducha Świętego. (6) Kieruje do zboru obietnicę lub obietnice przeznaczone dla zwycięzców. W przesłaniach od czwartego do siódmego (począwszy od Tiatyry) piąty i szósty element występują w odwróconej kolejności.

Rozwinięcie głównych tematów lekcji 3:

I. Chiastyczna struktura przesłań do siedmiu zborów.

Struktura przesłań do siedmiu zborów wskazuje na formę literacką opartą na hebrajskiej logice. W zachodnim myśleniu $A + B = C$. Ale w hebrajskiej logice $A + B = A$ uwydatnione. Ta literacka forma nosi nazwę chiazmu (od greckiej litery X, *chi*). Pisarz tworzy chiazm, kiedy w swoim rozumowaniu zatacza pełny krąg, powracając do punktu wyjścia argumentacji. Pierwszy punkt jest równoległy z ostatnim. Drugi punkt jest równoległy z przedostatnim itd., a punktem kulminacyjnym nie jest punkt ostatni, ale środkowy. Przypuszczalnie nie jest przypadkiem, że forma siedmioramiennego świecznika w świątyni jest analogiczna do literackiego chiazmu.

List do Smyrny (drugi list) wykazuje podobieństwa do listu do Filadelfii (szóste listu) - oba te przesłania są w przeważającej mierze pozytywne. Listy do Pergamu (trzeci) i Sardes (piąty) przedstawiają zbory szybko obniżające swój poziom duchowy. Przesłanie do Tiatyry (czwarty, środkowy zbor) jest dwukrotnie dłuższe niż pozostałe przesłania i ma odmienną formę (zob. temat IV. poniżej). Taki układ oznacza, że listy pierwszy i ostatni (do Efezu i do Laodycei) także są równoległe. Ta struktura sugeruje, że Laodycei, podobnie jak Efezowi, brakuje miłości.

II. Wsparcie w problemach.

Kiedy patrzymy na siedem zborów jako całość, wydaje się, że następuje stopniowy upadek, a nagany ze strony Jezusa stają się coraz surowsze. Zbory w Efezie i Smyrnie są wierne, a jedyną wadą Efezu jest brak miłości, ale kiedy przechodzimy do przesłań do kolejnych zborów, sprawy mają się coraz gorzej od Pergamu i Sardes aż po Laodyceę, o której Jezus nie mówi nic dobrego. Choć przesłanie do Filadelfii jest pozytywne, to jednak zbor ten jest znacznie słabszy niż zbor w Smyrnie. W przesłaniu do zboru w Efezie Jezus kładzie nacisk na potrzebę skruchy, ale zbor laodycejski wywołuje Jego mdłości. Ten graficzny opis jest bardzo surowy w swojej wymowie.

Ale ten słowny obraz prowadzi do najbardziej budującej części przesłań do siedmiu zborów. Pierwszy zbor otrzymuje jedną obietnicę - drzewo życia. Drugi zbor otrzymuje dwie obietnice: koronę żywota i wybawienie od drugiej śmierci. Trzeci zbor otrzymuje trzy obietnice: ukrytą mannę, biały kamyk i nowe imię. Czwarty zbor otrzymuje cztery obietnice, piąty - pięć, a szósty - sześć. Każdy zbor otrzymuje więcej obietnic niż poprzedni, a siódmy zbor, Laodycea, otrzymuje najwznioślejszą obietnicę zasiadania z Jezusem na Jego tronie.

W miarę jak stan zborów się pogarsza, jak nagany Jezusa stają się coraz surowsze, obietnice Jezusa stają się coraz liczniejsze i większe. Im gorzej sprawy się mają, tym większą łaskę i moc okazuje Bóg. Im większe problemy masz w życiu, tym silniejsza jest łaska Jezusa Chrystusa. To przesłanie przemawia do nas tak samo mocno jak przemawiało w starożytności.

III. Największy postęp chrześcijaństwa i jego współczesne konsekwencje.

Lekcja podkreśla, że przesłanie do Filadelfii odnosi się do wielkiego ożywienia protestantyzmu w XVIII i XIX wieku. To ożywienie motywowało Kościół do głoszenia ewangelii w całym świecie. Przyczyniło się to do największego rozszerzenia chrześcijaństwa od czasu Pięćdziesiątnicy.

Ale to rozszerzenie miało także negatywną stronę. Działalność misyjna często była prowadzona w powiązaniu z kolonialną ekspansją cywilizacji zachodniej w dziedzinie ekonomicznej i politycznej. Wskutek tego wielu niechrześcijan obecnie postrzega chrześcijaństwo jako narzędzie zachodniego imperializmu, a nie pokorny, niezależny ruch, starający się prowadzić ludzi do czegoś lepszego niż to, co znają. Ta postawa manifestuje się coraz mocniej nawet w bardziej „chrześcijańskich” częściach świata. Chrześcijaństwo jako całość zostało obecnie zepchnięte do defensywy. W tym kontekście wszelkie manipulacje czy angażowanie się Kościoła w politykę wpasowuje się w negatywne stereotypy. Przesłanie ewangelii nie może się opierać na politycznym czy ekonomicznym wsparciu. Musi się trzymać pierwotnego planu Jezusa, według którego „pełnia (...) mocy okazuje się w słabości” (2 Kor 12,9).

IV. Przesłanie do Tiatyry jest inne.

Jak wspomnieliśmy wcześniej, zbory *Apokalipsy Jana* jako całość wykazują stopniowy duchowy upadek. Ten upadek jest wyraźnie widoczny w przesłaniach do Efezu, Pergamu i Sardes. Ale przesłanie do Tiatyry jest przeciwne strukturalnemu wzorcowi poprzednich przesłań i to na kilka sposobów. Po pierwsze, przesłanie do Tiatyry jest dwa razy dłuższe niż pozostałe sześć przesłań. Ta długość odpowiada jego centralnej roli w strukturze chiastycznej oraz długiemu okresowi prześladowań, jakie przesłanie to reprezentuje w dziejach chrześcijaństwa. Po drugie, Tiatyra jest jedynym Kościołem, którego wierni członkowie zostali nazwani „resztą” („pozostałymi” [gr. *loipois*] w Tiatyrze [Ap 2,24]), co wskazuje, że nawet w tym okresie ciemności Bóg miał swoich wiernych wyznawców.

Po trzecie, Tiatyra jest jedynym zborom, o którym Jezus mówi, że „ostatnich uczynków twoich jest więcej niż pierwszych” (Ap 2,19). Podczas gdy wszystkie poprzednie zbory albo podupadały duchowo, albo co najwyżej zachowywały poziom, Tiatyra zanotowała poprawę. Umieszczone w środku historii siedmiu zborów to pozytywne przesłanie oznacza, że Bóg wyprowadza ludzi z odstępstwa, a w kolejnych przesłaniach przygotowuje Kościół na powtórne przyjście Jezusa. Podczas gdy szatan oskarża wyznawców Boga, aby ich zniechęcić i skierować na manowce, Jezus i Duch Święty napominają ich, by ich budować i uzdrawiać.

V. Laodycea i ostatni okres dziejów świata.

Jako adwentyści dnia siódmego często postrzegamy przesłanie do zboru w Laodycei jako odnoszące się szczególnie do nas w czasach ostatecznych. Jednym z najlepszych dowodów potwierdzających taką interpretację jest powiązanie między Ap 3,18 i Ap 16,15. Żaden inny fragment *Biblii* nie zawiera czterech zasadniczych słów występujących w obu tych wersetach. Oba wersety zawierają greckie słowo oznaczające „widzenie” (gr. *blepō*), „szatę” (gr. *himation*), „hańbę” (gr. *aischynē*, *aschēmosynē*) i „nagość” (gr. *gumnotēs*, *gumnos*). Jest to uderzający paralelizm. Pośród wersetów mówiących o Armagedonie (Ap 16,14-16) pojawia się wezwanie do czujności w czasach końca podane językiem listu zboru do Laodycei (Ap 16,15; por. Ap 3,18). To wezwanie jest wyraźnym dowodem, że zbor w Laodycei symbolizuje Kościół Boży w ostatnim okresie historii świata.

Część III: Praktyczne zastosowanie

1. *Jak wiele kobiet jest przedstawionych w Apokalipsie Jana i jaka jest ich rola w przesłaniu księgi?* W *Apokalipsie Jana* przedstawione są cztery kobiety. Dwie to postaci pozytywne, a dwie pozostałe - negatywne. Pierwsza to Izebel, przywódczyni opozycji wobec wiernych w zborze w Tiatyrze (Ap 2,20-23). Druga to pobożna kobieta w Ap 12 (Ap 12,1-2.5-6.14-17). Trzecia to nierządnicza Babilon (Ap 17,1-7.16). Czwarta to oblubienica Baranka (Ap 19,7-8). Wszystkie z nich kojarzą się bezpośrednio z Kościołem - albo pozytywnie, albo negatywnie. Izebel, przeciwniczka wiernych w Tiatyrze, jest poprzedniczką nierządnicy Babilon, której strój przypomina strój arcykapłana (Ap 17,4). Jeśli pierwsza część Tiatyry symbolizuje średniowieczny Kościół, to te dwa obrazy są ze sobą ściśle związane. Opozycja wobec Chrystusa często przybiera chrześcijańskie pozory.

Podobnie kobieta z Ap 12 symbolizuje wierny lud Boży w dziejach. Oblubienica Baranka w Ap 19,7-8 symbolizuje wiernych Bożych pod koniec dziejów świata utożsamionych z Nowym Jeruzalem. Tak więc można uznać, że kobieta z Ap 17 symbolizuje tych, którzy opierają się Bogu, a zwłaszcza siły religijne zjednoczone z siłami świeckimi w eschatologicznym Babilonie. „Kobieta” w *Apokalipsie Jana* symbolizuje tych, którzy twierdzą, że są wyznawcami Chrystusa, ale w przypadku niektórych z nich wyznanie to może być fałszywe.

2. *Jak adwentyści dnia siódmego powinni odnosić do siebie przesłanie Ap 3,18-21? Czego możemy się nauczyć z tych wersetów?* Złoto może oznaczać wartość, jaką mamy w oczach Boga, a także wiarę, która przeszedł proces oczyszczenia. Biała szata symbolizuje sprawiedliwość Chrystusa, która został nam dana. Maść na oczy oznacza duchowe rozeznanie, które pozwala nam wyraźnie dostrzec, że potrzebujemy Chrystusa.

Choć Jezus karci swoich wyznawców, gdy tego potrzebują (Ap 3,19), to jednak nigdy nie zmusza nikogo do podążania za Nim. Łagodnie zaprasza i pozostawia decyzję nam (Ap 3,20). On też dotrzymuje wszystkich danych nam obietnic. Jeśli zaprosimy Jezusa, by królował w naszym sercu i uczynił nas zwycięzcami (Ap 3,21), on da nam udział w Jego panowaniu. Złoto wypróbowane w ogniu świadczy, że Bóg nadaje nam największą wartość.

3. *Jaką pociechę możemy czerpać ze świadomości, że wielu chrześcijan w starożytności dochowywało wierności Bogu, choć żyli w bezbożnym, pogańskim środowisku?*